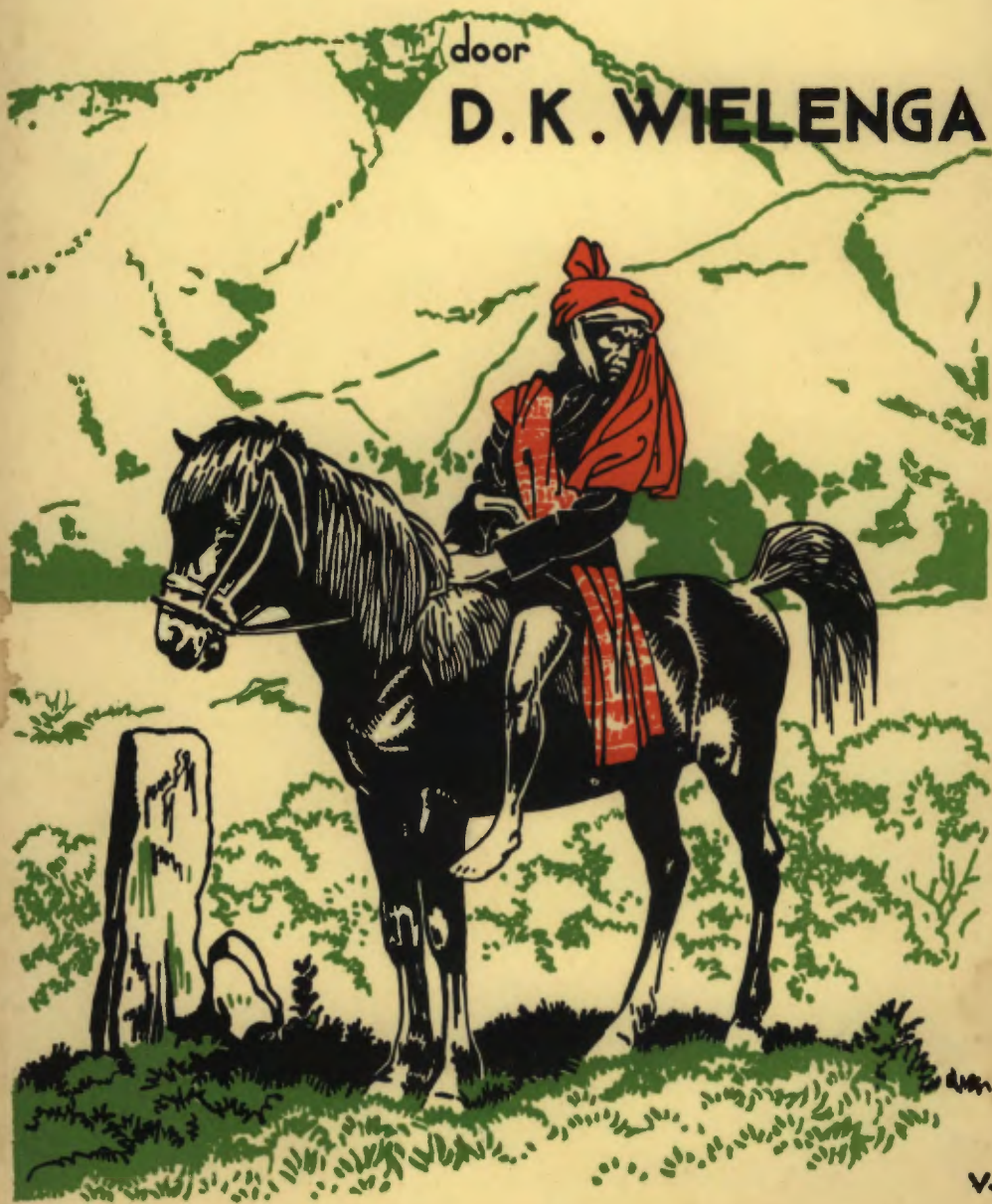

HET GROTE BOEK

door

D. K. WIELENGA

AAN

DE LEIDER(STER)

TEKENINGEN VAN J. VEENENDAAL

HET GROTE BOEK

„Ha moeder mijn! Ha moeder mijn! Daar komt hij! De Witte Man! De Witte Man! Help... Help!”

Schreeuwend en gillend vluchtte de kleine Bakoe de dorpspoort binnen, dwars over het steenachtige dorpsplein, naar zijn ouderlijk huis.

Als een kat, die nagezeten wordt door een blaffende hond, zo rende hij voort, zonder links of rechts te zien.

Met handen en voeten tegelijk sprong hij op de boomstam, die als opstap diende naar de voorgalerij. Onder het overhangende rietdak klom hij naar binnen, maar zag in zijn angst niet, dat daar zijn vader zat te praten met enkele mannen. Met een tweede sprong langs het volgende opstapje,

Daar komt hij, de witte man.

verdween hij boven in het donkere rokerige huis.

Hijgend liet hij zich op de vloer neervallen, en toen hij zacht jammerend nog een paar maal zijn noodkreten had herhaald, kroop hij verder over de wiebelende, krakende bamboelatten naar het midden van het huis, naar het haardvuur.

Daar zat zijn moeder met een houten lepel in een pot met rijst te roeren.

Verschrikt had zij zich omgekeerd, verwonderd wat er aan de hand was met haar oudsten jongen.

Maar eer zij iets kon vragen, had de kleine Bakoe zijn beide armen om haar hals geslagen, snikkend: „Help mij! Help mij! De Witte Man! De Witte Man komt mij halen!”

„Pas op, Bakoel!” zei zijn moeder. „Bijna was de kookpot omgevallen en dat is een slecht voorteken. Want dan zal zeker iemand hier in huis sterven. Zeg maar! Wat is er, dat je zo huilt?”

„Ha moeder,” snikte Bakoe, „zittend op een wit paard komt een witte man de heuvel oprijden naar het dorp. Zal hij mij niet grijpen en meesleuren? Ik ben zo bang!”

Dat Bakoe zo bevreesd was, is te begrijpen, omdat hij meer dan eens de verwensing gehoord had, als hij een al te erge kwajongensstreek had uitgehaald: „De Witte Man moge je halen!”

Wanneer men gescholden werd: „De slangen zullen je omkronkelen!” of: „De krokodillen zullen je verslinden!” — was dat erg, maar veel èrger was, als men nijdig uitriep: „De Witte Man moge je halen!” Want boze geesten zijn wit van kleur, en wie zou niet bang zijn voor een boze geest?

Ina Bakoe, die even bijgelovig was, vond 't een vreemd geval. Zou haar jongen werkelijk een spook of geestverschijning hebben gezien? Maar dat gebeurde toch niet overdag, bij heldere volle zonneschijn. Als 't nog nacht was, en dan midden op 't veld of midden in het bos; maar zo vlak bij het dorp en dan nog wel in het helle licht van de dag! Onmogelijk!

Terwijl zij zo nadacht en haar zoontje trachtte te troosten, hoorde zij de stem van haar man beneden in de voorgalerij roepen tot een slaaf: „Ha Domoe, hond van de voorgalerij! Lig niet te slapen! Sta op en grijp het paard

van den Witten Heer en bind 't onder het huis in de schaduw!"

En meteen begreep zij, dat haar zoontje in zijn angst geen geestverschijning had gezien, maar den zendeling, dien zij ook nog nooit gezien had, maar over wien zij wel had horen praten.

„Stil maar Bakoe! Huil maar niet! 't Is geen boze geest, maar de witte vorst van de kust, die in het dorp op bezoek komt. Wees maar niet bang, dat hij je komt halen. Men zegt, dat hij niet alleen een witte huid heeft, maar ook een witte lever¹⁾. 't Is een man, die altijd medelijden heeft en knap is in allerlei medicijnen. Hij zal je geen kwaad doen!"

Bakoe bedaarde en veegde met zijn vuile handen de tranen uit zijn ogen. Maar toen zijn moeder zei: „Kom laten wij bij de deuropening gaan zitten, dan kunnen wij den Witten Heer zien en horen" — jammerde hij zacht: „Nee! Ik wil niet! Ik durf niet! Ik ben bang!"

Maar Ina Bakoe was veel te nieuwsgierig, dan dat zij zich door haar zoontje zou laten tegenhouden. Met den kleinen Bakoe in haar armen geklemd, schuifelde zij gehurkt over de bamboe-vloer tot dicht bij de deuropening en keek naar beneden.

In de voorgalerij was een verhoging aangebracht, waar de huisheer, Oemboe Likoe, gewoonlijk zat. Ook nu zat hij daar rustig stappend met de ijzeren stamper in zijn sirih-hoorn, en keek strak starend recht voor zich uit.

Naast hem, op een uitgerold wit matje, zat de zendeling, in zijn handen een sirih-tas, die de gastheer hem als welkomstgroet had toegereikt.

Op de vloer van de voorgalerij zat een drietal mannen, van wie één de oude dorpspriester was.

Men zweeg, want wijze mannen zijn geen kakatoes, die neerstrijkend op een boomtak, terstond beginnen te schreeuwen.

Men zou blijven zwijgen, totdat de gast zelf het gesprek zou beginnen. Kinderen hebben haast en kakelen als verschrikte kippen, wanneer er wat onverwachts gebeurt. Maar mannen zwijgen en wachten af. Ina Bakoe keek van haar hoge zitplaats bij de deuropening neer op de mannen, die, al lieten zij 't niet blijken, even nieuwsgierig waren

¹⁾ Hart.

als zij, wat dit onverwachte bezoek wel te betekenen zou hebben.

Na enige ogenblikken gaf de Witte Heer de sirih-tas terug aan zijn gastheer. Als beleefd man, die de vormen in acht neemt, had ook hij nog steeds gezwegen.

Hoewel de zendeling haast had, mocht hij dat niet tonen. Dat zou onbehoorlijk en onbeleefd zijn geweest.

Lang duurde het stilzwijgen nu niet meer.

Recht voor zich uitkijkende, want men mag iemand niet strak in 't gezicht zien, als men hem wat te zeggen heeft, zei hij eindelijk: „Komend van beneden, waar de zon opgaat bij de brede riviermonding, ben ik op weg naar boven, naar het stamdpop van den vorst. Morgen zullen vergaderen de grote vaders en de wijze mannen, besprekende het bouwen van een school voor de kinderen van het land.

Al te snel was de gang van mijn paard, zodat ik kwijt geraakt ben de mannen, die mij

Morgen zullen vergaderen de grote vaders....

volgden, en verdwaald ben ik in de vele dalen en ravijnen, totdat ik zag de huizen van uw dorp.

Laat mij daarom neerzitten in de koele schaduw, eer ik verder ga, en een van uw mannen mij zal wijzen de weg." „Heer," antwoordde het dorpshoofd, „mijn huis is uw huis en mijn dak is uw dak. Blijf hier zitten, zolang uw lever¹⁾ 't begeert. Een kippetje zullen wij slachten en rijst zullen wij koken, opdat wij samen eten en vrienden worden.

Bekend is de zaak, waarover morgen gesproken zal worden, want ook wij van dit dorp zullen optrekken en neerzitten in de vergadering der mannen."

Nadat hij op deze wijze zijn gast welkom had geheten, ging hij na enig nadenken verder: „Heer, 't is goed, dat mijn oog u ziet en mijn oor u hoort, want wij zijn in deze voorgalerij bijeen, besprekend een moeilijke zaak, zonder een antwoord te kunnen vinden. Wij hebben gehoord, dat gij een man zijt, kundig in het losmaken van een touw, dat verward in de knoop is geraakt. Misschien kunt gij ons helpen, nu gij zoo onverwacht zijt gekomen.

Aldus is de zaak, waarover wij spreken: Drie paarden zijn verdwenen des nachts, en twee buffels heeft men weggeleid en meegevoerd des morgens vroeg, zonder dat een spoor is te vinden.

Wie heeft 't gedaan en waarheen zijn de beesten gebracht? Zeg 't ons en wij zullen ze terughalen, en de daders zullen betalen een grote boete."

Verwonderd over deze vraag, antwoordde de zendeling: „Hoe zou ik, die beneden bij het strand woon, kunnen weten wat gebeurt, hier boven in de bergen?"

„Zeker Heer," zei het dorpshoofd, „ver gelegen is uw huis, en een mens is geen wit gekraagde kiekendief, die hoog vliegend in de lucht, alles naspeurt en ziet.

Maar toch is er niets verborgen, wat gij niet zoudt kunnen weten. Als gij daarom medelijden met ons hebt, zeg ons dan wie de daders zijn, en waar de gestolen beesten verborgen zijn."

„Zeker," antwoordde de zendeling, „ik heb medelijden met mensen, die in moeilijkheden zijn, maar hoe kan ik weten, wie de dieven zijn, daar dit de eerste maal is, dat ik hier kom in uw dorp?"

„Heer," antwoordde het dorpshoofd weer, „men heeft ons

¹⁾ Hart.

gezegd, dat gij kunt lezen in het Grote Boek, waarin alles geschreven staat, dat verborgen is. 't Is daarom, dat wij u vragen, of gij het Grote Boek wilt opendoen, en daarin lezen naam en plaats van deze heimelijke dieven."

De mensen hielden de Bijbel voor een soort toverboek, waarin de zending alles kon lezen, wat hij weten wilde van het verleden of van de toekomst. 't Was dus nodig hun eens duidelijk te maken wat de Bijbel was.

De zending begon langzaam en duidelijk: „Zeker wil ik u gaarne helpen, maar wat gij vraagt kan ik niet doen.

Zeker — en bij deze woorden haalde hij een zakbijeltje uit zijn zak — het Grote Boek spreekt tot ons van vele dingen

Dat Grote Boek heeft gehad, en het is nu naar de aarde, alleen dat Grote Boek leren, hoe wij God eenmaal zullen kennen in de grote hier boven.

't Is daarom, dat verre land van ons komen ben, om het Grote Boek te brengen en tot u te spreken van de nieuwe Naam, die gij nog nooit hebt gehoord."

Toen de zending uitgesproken had en allen zwegen, zei de dorpspriester: „Heer, gij spreekt van een nieuwe Naam en van een nieuwe weg, die wij moeten

Dat grote boek spreekt, hoe lief God ons heeft gehad.

kennen, om te naderen tot den Schepper van hemel en aarde.

Zeker, gij kunt die weg gaan, want gij kunt lezen in het Grote Boek. Maar wij kinderen van het land, kunnen niet lezen en hoe zullen wij dan de weg weten?

Al wat nieuw is en onze vaders niet hebben gekend, brengt onheil. 't Is daarom beter, dat wij blijven op de oude weg."

„Zeker," antwoordde de zendeling, „zolang het Grote Boek voor u gesloten is, kunt gij de nieuwe weg niet kennen.

't Is daarom dat wij een school zullen bouwen, waar de kinderen des lands zullen leren lezen. En uit het Grote Boek kunt gij dan zelf horen, wat God tot u te zeggen heeft.

Want, opdat zij 't zullen verstaan, komt de boodschap tot ieder in zijn eigen taal. Er zijn meer talen onder de hemel dan er buffels en paarden lopen in het veld en in de dalen van dit uw land.

't Is, omdat de mensen van overzee medelijden hebben met de volken, die nog nooit de enige Naam hebben gehoord, dat zij het Grote Boek ook in andere talen laten spreken. Mannen gaan uit en leren de talen van al de eilanden hier in de zee. En wanneer zij die talen spreken, schrijven zij met de klanken, die uwe oren verstaan, ook al de woorden van het Grote Boek.

Ook in uw taal zal 't komen. En uwe kinderen, die uwe kinderen *blijven*, zullen straks het Grote Boek in uw eigen taal in het midden van uwe dorpen doen spreken."

Ons dorpshoofd wilde nu graag wat meer weten van de inhoud van dat Grote Boek, en zei daarom: „Wij hebben uw woord gehoord, dat onze kinderen ook onze kinderen zullen blijven, al gaan zij naar school. Maar als zij straks uit dat Grote Boek zullen leren en 't ons zullen kunnen vertellen, kunnen zij ons dan ook helpen in 't beantwoorden van moeilijke vragen?

Zullen zij kunnen lezen en zeggen, wanneer 't de juiste tijd is om te planten of te oogsten? Welke dag wij op jacht moeten gaan en een rijke buit zullen vinden, of wanneer wij thuis moeten blijven, opdat geen onheil ons overkomt? Zullen zij zo wijs worden, dat geen ziekte of dood meer onze dorpen binnendringt? Zullen wij dan rijk worden,

omdat de muizen van het veld niet meer opeten onze oogst, en geen dieven onze paarden en buffels meer zullen stelen?

Als zij straks zó wijs worden uit het Grote Boek, zou dat voordelig zijn. Gaarne zullen wij een school bouwen en onze kinderen daar heen zenden."

Uitvoering zette nu de zendeling uiteen, dat de Bijbel niet gegeven was om rijk te worden in aardse goederen, maar om de weg van vrede door geluk met God weer te leren kennen.

Ina Bakoe had boven in huis, bij de deuropening, het gesprek der mannen goed kunnen volgen. Toen zij hoorde, dat de Witte Heer een school wilde bouwen, waar de kinderen uit het Grote Boek zouden leren, had zij even haar Bakoe aangezien en gedacht: „Als mijn zoontje dat zou leren, wat zou hij dan rijk en voornaam worden."

Maar teleurgesteld was zij, toen gezegd werd, dat niet in de eerste plaats aardse schatten, maar hemelse gaven werden beloofd.

Toen de zendeling vertrokken was en zij 's avonds alleen met haar man boven in huis zat, zei ze: „Man, die Witte Heer heeft ons niet alles gezegd. Want waarom zijn alle witte vreemdelingen zo rijk en machtig? Is 't niet door dat Grote Boek? Aan ons ouderen wil hij niet alles verklaren, maar wel aan de kinderen, als die zelf kunnen lezen. 't Is daarom goed, als er een school wordt gebouwd en onze Bakoe daarheen gaat. Wie weet, hoe rijk en machtig hij later zal worden!"

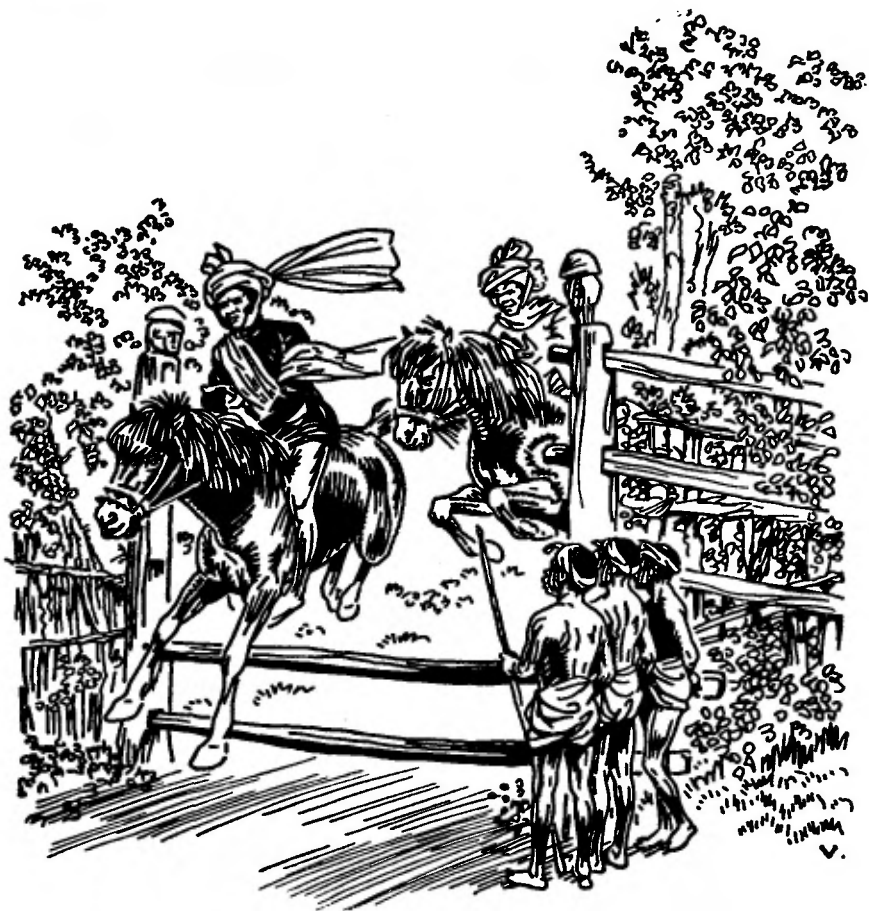
Oemboe Likoe antwoordde kort: „Vrouw, de school is een zaak van de vergadering der mannen en onze vorst zal beslissen."

Bakoe, die dichtbij op zijn slaapmatje lag, ging overeind zitten en zei: „Vader, nu ik den Witten Heer gezien heb, ben ik niet meer zo erg bang. Maar ik ben blij, dat hij weer weg is gegaan. Als er straks een school wordt gebouwd, mag ik dan in 't eigen dorp blijven? Ik wil niet naar school, want mijn lever is bang."

Oemboe Likoe keek even naar de donkere hoek, vanwaar die stem kwam en gromde: „Ha knaap! Zwijg jij! Wie

weet? Als 't de weg is, is 't de weg! Blijven of gaan — wie weet wat gebeuren zal?"

De volgende morgen trok Oemboe Likoe met een tiental mannen te paard naar het stamdorp, waar de samenspreking over de school zou worden gehouden. Toen de kleurige stoet, gezeten op vurige paarden, de dorpspoort uitreed, stond Bakoe met eenige vriendjes te kijken en te praten.

...stond Bakoe met enige vrienden te kijken.

Zij hadden 't natuurlijk over de school.

Mada, 't zoontje van den dorpspriester, zei met schelle stem: „En mijn vader zeg', dat een school ongeluk brengt aan alle mensen. De kinderen, die naar school gaan, worden langzamerhand witte kinderen en slaven van den Witten Heer. Hij verkoopt ze straks als paarden, en brengt ze weg op het grote vuurschip over zee.”

Bakoe, die helemaal geen vriendje van Mada was en gaarne de baas wilde spelen, als zoontje van het dorps-
hoofd, begon te lachen. Hij vergat, dat hij gisteren zo bang was geweest en tegen zijn vader had gezegd, dat hij niet naar school wilde.

Kwaad riep hij uit: „Zwijg jij, die kakelt als een schorre boshaan! Ik heb gisteren alles gehoord, wat in de voor-
galerij van ons huis gezegd werd en de Witte Heer heeft gezegd: „Uwe kinderen blijven uwe kinderen, ook als ze naar school gaan en knap worden”. Als men naar school gaat, leert men lezen uit het Grote Boek. En wie kan lezen wordt rijk en machtig! Want waarom zijn de witte vreemdelingen zo wijs en rijk? Omdat zij 't Grote Boek hebben.

Daarom, als er een school komt, ga ik daar heen, en Mada, als hij bang is, mag in het dorp blijven en dom als een varken, wroeten in de modder.”

't Was bijna tot een vechtpartij gekomen, toen een der

Slangenvangst.

knapen in de brede cactushaag een slang zag schuifelen. Alle twist was terstond vergeten.... „Is 't een giftige?” vroeg er een, „want pas dan op! Als je gebeten wordt, ga je dood! Laatst is Likoe in een tuin gebeten door een groene slang, toen hij 't dier met een stok wilde doodslaan. Zijn been zwol op, dik als een boomstam en 's avonds was hij gestorven!”

„Ha jongen!” zei een ander, „wat ben jij bang! Wij zullen wel oppassen dat hij ons niet bijt. Je moet ook niet een korte stok nemen, maar een lange, dikke bamboe....”

„Jij hebt makkelijk praten,” zei Mada, „je moet eerst dicht bij kunnen komen! Als 't beest ons ziet aankomen met lange stokken, kruipt hij vlug ver weg, midden in de omheining onder het dorre gras. En vindt hem dan maar! Wij moeten hem vangen met een strik en dan doodslaan.” Die raad was goed en werd opgevolgd. Aan een lange bamboe werd met sterk dun touw een lasso-strik bevestigd. En toen kropen de jongens langzaam en voorzichtig dichterbij.

Mada, met de bamboe in zijn handen, sloop in gebogen houding vooruit. De slang bemerkte nu zijn vijand, richtte zijn kop recht overeind en stak dreigend zijn gespleten tong uit de geopende bek.

Toen de slang zo duidelijk zichtbaar tussen de cactusbladeren tevoorschijn kwam, schoof Mada met een vlugge handbeweging de strik over zijn kop heen en trok toen snel het touw met een ruk naar zich toe uit de omheining. De jongens renden toe en eer het spartelende dier kon aanvallen, werd het met lange stokken doodgeslagen. De dode slang achter zich aanslepende, trokken de jongens, trots op hun buit, onder gillend geschreeuw naar het dorpsplein.

Even voor de zon onderging, reed de ruitersstoet, die 's morgens vertrokken was, de dorpspoort weer binnen.

Al zouden de jongens gaarne gevraagd hebben, hoe de beslissing over de schoolbouw was afgelopen, zij moesten geduld hebben, totdat zij door afluisteren van een gesprek der mannen 't te weten zouden komen.

In de voorgalerij van het huis van het dorps hoofd verzamelden zich die avond de oudsten en vele andere mannen. Luid en lang werd daar over de school gesproken,

zodat de jongens, ook zonder te vragen, alles konden horen wat zij wilden.

De school zou gebouwd worden, en de vorst had aan Oemboe Likoe bevolen, dat deze, als dorpshef, moest zorgen, dat behalve zijn eigen zoontje, ook nog een viertal andere knapen straks naar school zou gaan.

En als de vorst beveelt, hebben de mensen te gehoorzamen.

Er werd dus niet gesproken, of men zijn kinderen wel naar school zou zenden, maar *wie* hunne kinderen zouden afstaan. Maar niemand wilde gaarne zijn jongens missen, temeer omdat de dorpspriester telkens en telkens weer op het gevaarlijke van zo'n nieuwe instelling als een school, bleef wijzen.

Eindelijk maakte Oemboe Likoe met zijn gezag als dorpshef een einde aan het twistgesprek en zei kortaf, dat Mada, het zoontje van den dorpspriester, met zijn Bakoe zou meegaan, en dat men later nog wel een paar slavenjongens zou aanwijzen om ze te begeleiden en te helpen.

Enige maanden later ging Bakoe naar school.

Wel was hij zijn angst voor den Witten Heer nog niet geheel vergeten, maar omdat Mada altijd tegenmopperde en bijna met geweld gedwongen moest worden, deed hij juist 't tegenovergestelde.

Hij zei, dat hij 't prettig en leuk vond, hoewel hij in zijn kleine hart beefde van vrees, over al 't nieuwe, dat hij zou horen en zien.

De school in het stamddorp was te ver, dan dat de jongens er iedere dag heen konden lopen. Zelfs te paard was 't nog een tocht van enkele uren.

Naast de school en onderwijzerswoning had men een drietal kleine huisjes gebouwd, waar de knapen uit de veraf gelegen dorpen verblijf zouden houden. Een twintig jongens waren op deze wijze goed onder dak gebracht.

's Maandagsmorgens kwamen zij, te voet of te paard, en brachten rijst en maïs mee, genoeg eten voor een week. De jongens kookten hun eigen potje en moesten verder voor zich zelf zorgen. In een tuintje, aangelegd door de ouders, kweekten zij hun eigen groenten en boontjes als toespijs bij hun eten. Ook ontbraken natuurlijk niet de kippen en één had zelfs een klein varkentje meegebracht.

Zaterdags trokken allen naar huis om nieuwe etensvoorraad te halen, zodat zij Zondags altijd in hun eigen dorpen waren.

Thuis gekomen hadden de jongens veel te vertellen en de ouders waren nieuwsgierig te weten, wat de kinderen op zo'n school eigenlijk leerden.

Voor al de verhalen uit de Bijbelse Geschiedenis vonden aller belangstelling, daar Bakoe, hoewel nog jong, reeds vroeg de kunst verstond het op school gehoorde nauwkeurig over te vertellen.

Mada bleef nog wel eens een weekje thuis, omdat hij zogenaamd ziek was of te moe van al dat leren, maar Bakoe bleek al spoedig een ijverig en trouw leerling te zijn.

Voor de meeste jongens was de aardigheid van dat school-

gaan spoedig verdwenen. Zij misten al te veel hun vroegere vrijheid in eigen dorp. Wegblijven van school hielp niet veel, want steeds werden ze door den goeroe¹⁾ opgezocht en weer terug gebracht.

Toen besloten een paar knapen, opgestoot door Mada, voor eens en voor goed er een eind aan te maken.

's Morgens in de eerste witte morgenschemer, toen de mensen allen nog sliepen, slopen de jongens naar buiten. Een paar oude lappen hadden zij met hars besmeerd

¹⁾ Inlandse onderwijzer.

Een had zelfs een klein varkentje meegebracht.

's Morgens in het schemerduister wierpen zij een paar smeulende lappen op het rieten dak.

en op 't kleine haardvuur in hun hut aan 't smeulen gebracht. Voorzichtig rondkijkend of soms iemand hen zag, kwamen zij achter het schoolgebouw en het huis van den onderwijzer. Op het dak van de school wierp men enige van die smeulende lappen, zodat ze op het dakriet bleven liggen.

Onopgemerkt waren zij gekomen en onopgemerkt verdwenen zij in hun hut. Straks zou de morgenwind opsteken en de smeulende lappen wel doen ontvlammen.

Zo hielden zij zich slapend, tot de zon opging en de morgenwind kwam. Toen duurde het niet lang of kleine vlammetjes kropen langs het dakriet en in korten tijd stonden school en onderwijzerswoning in brand. Enkele rokende puinhopen bleven over. Met moeite kon de onderwijzer nog wat meubilair en kleren uit zijn huis naar buiten slepen, ijverig geholpen door de jongens, ook door de brandstichters.

Lang plezier hadden deze echter niet van hun boze daad. Na een paar maanden waren school en woning weer opgebouwd, zodat 't onderwijs opnieuw begon.

Op zekere dag bracht Bakoe een boek met plaatjes mee

naar 't ouderlijk huis. Zijn vader had al meer dan eens gevraagd, of hij nu al uit het Grote Boek kon lezen, en of hij niet eens zo'n boek kon meebrengen.

En zo bracht hij mee een Bijbelse Geschiedenis. Honderd vier verhalen uit het Oude en Nieuwe Testament in het Maleis.

„Hier vader,” zei Bakoe, „is nu een klein boek, waarin veel staat uit het Grote Boek. Hoe de Heer van hemel en aarde voor ons mensen wil zorgen, kan men hier lezen, en hoe de Zaligmaker Jezus Christus op de aarde gekomen is om ons heil en geluk te geven.”

Een jaar later kwam hij met het verzoek of hij, uitgeleerd op de volksschool, later naar de grote school bij den zendeling aan de kust mocht gaan.

Zijn vader zei: „Ja maar jongen, ik dacht, dat jij zo bang was voor den Witten Heer! En nu wil je nog wel naar zijn huis gaan, om daar te wonen. Je zult helemaal een vreemdeling worden, sprekende in een vreemde taal en wij zullen je niet meer verstaan.”

„Nee vader,” antwoordde Bakoe, „waarom zou ik bang zijn voor den Witten Heer? Ik weet nu wel, dat hij geen boze geest is. Dikwijls komt hij ons op school bezoeken en hij is altijd even vriendelijk. En laatst zei hij, dat wij kinderen van het land, echte zonen van het volk moeten blijven. Wat wij op school uit het Grote Boek horen, mogen wij niet voor ons zelf houden, maar moeten wij thuis verder vertellen, opdat alle mensen 't kunnen horen.”

Opgegroeid tot een fors knaap van zestien jaar, kwam Bakoe eens thuis van de grote school aan de kust.

Met trots toonde hij aan zijn vader een Bijbelse Geschiedenis, gedrukt in eigen taal.

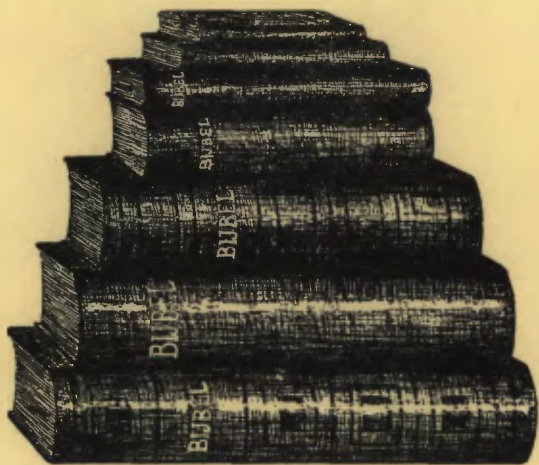
Al de dorpsgenoten werden bijeenverzameld en met luide stem las hij aan de stil luisterende menigte voor, het aloude verhaal van de liefde Gods, in het zenden van Jezus Christus op aarde.

En 's avonds, toen hij alleen met zijn vader in de voor-galerij zat, zei hij: „Vader, ik wil Christen worden en mij laten dopen. Nee, ik word geen vreemdeling, maar ik blijf uw zoon, want de kinderen Gods zijn van alle kleur en van alle volk.”

Na lang nadenken antwoordde zijn vader: „Oud is oud en nieuw is nieuw!
De een volgt dit pad, en een ander dat pad.
Een klein bergstroompje wordt een grote rivier.
Wie kan tegen het water zeggen: „Stroom terug“?
Leer maar verder, mijn zoon en spreek wat gij geleerd hebt. Ik ben oud, maar wie weet, hoevelen u straks zullen volgen op de nieuwe weg?”
En het Grote Boek kwam, zodat ook in dit land een iegelijk in zijn eigen taal hoorde verkondigen de grote werken Gods.

Een Bijbelse geschiedenis, gedrukt in eigen taal.

UITGEGEVEN DOOR DE JEUGDCOMMISSIE
VAN HET NEDERLANDSCH BIJBELGENOOTSCHAP
HEERENGRACHT 366 - AMSTERDAM (C.)